

ster, at Provst Dahl nok er Selvstyremand, men at han trak sig ud af Politik, da han blev Præst. Ogsaa denne Udtalelse af den højtærede Minister vil blive læst med megen Interesse paa Færøerne; deroppe ved man sikkert ikke før nu, at Provst Dahl har trukket sig ud af færøsk Politik. Fremdeles citerede den højtærede Minister en Udtalelse af en Mand, som kender Dahl meget nøje. Den paagældende har ifølge den højtærede Minister udtalt, at Hr. Dahl med sin vindende Personlighed nok skal overvinde mulig Modstand paa Færøerne. Ja, det tror jeg nu ikke, Provst Dahl vil gøre, Modstanden vil efter min Mening blive større og større. For øvrigt vil jeg henstille til den højtærede Minister at navngive den paagældende Mand, det kunde jo være, at han muligvis havde haft nogen Indflydelse paa Provstens Udnævnelse, og saa forekommer det mig, at det vilde være rart at kende hans Navn.

Den her omhandlede Provsteudnævnelse har bevirket, at Selvstyrepartet paa Færøerne har faaet sin politiske Indflydelse og sin Indflydelse paa Administrationen meget forøget. Provsten er jo Medlem af Færø Amtsskoleinspektion og Medlem af Lagtinget; den Indflydelse, Provst Dahl derigenem kan øve baade i Skolesager og Kirkesager er blevet ikke lidt, men meget forøget ved Amtmand Rytters Fjernelse fra Færøerne. Der forestaar en Udnævnelse af to Lærere ved Real- og Mellemskolen samt Færøernes Seminarium. Nu faar vi at se, om disse Udnævnelser gaar i samme Retning som den her omhandlede Provsteudnævnelse.

Jeg skal sluttelig nævne en færøsk Embedsudnævnelse af en Sorenskriver, ved hvilken den ualmindelig dygtige juridiske Kandidat, der har været Amtsskolefuldmægtig paa Færøerne i de sidste 6—7 Aar blev forbigaaet til Fordel for en yngre juridisk Kandidat fra Justitsministeriet. Den omhandlede Amtsskolefuldmægtig er i Besiddelse af en saadan Dygtighed, at han ikke mindre end 5 Gange har været konstitueret som Amtmand under Amtmandens Ophold hernede. Til Trods herfor synes denne udmærkede Mand at være afskaaret fra at blive Embedsmand paa Færøerne, skønt han meget gerne ønsker det. Jeg maa beklage denne Omstændighed.

J. J. Jensen: Jeg vil gerne spørge den højtærede Indenrigsminister, om han i en nær Fremtid agter at forelægge Forslag til en Revision af vor nugældende Fattiglovgivning, der er i høj Grad forældet og

trænger til at forandres. Det gælder særlig Bestemmelserne om Hjemstedsret og Forsørgelsesret. Disse har jo altid været en Kilde til Uenighed mellem de forskellige Kommunalbestyrelser. Det er altid haardt at være fattig, men endnu værre er det, naar disse fattige skal drives fra Kommune til Kommune, uden at nogen vil vedkende sig dem. Naar de har opholdt sig en vis Tid paa et Sted, passer man paa, at de ikke bliver der saa længe, at de faar Forsørgelsesret. Disse Bestemmelser maa vi absolut have forandret. Landet som Helhed bør være den fælles Forsørgelseskommune. Vi skal alle hjælpes om at bære de Byrder, der er nødvendige for at understøtte dem, der ikke selv er i Stand til at skaffe sig det fornødne til Livets Underhold. Man vil derved blive fri for meget unødigt Skriveri, for megen unødig Paapasselighed og Aarvaagenhed rundt i Kommunerne. Det er jo næsten barbarisk, naar der kommer det trængende Medlem af Samfundet, at man saa giver sig til at afhøre dem, som de er Forbrydere, for at konstatere, hvor de er forsørgelsesberettigede.

En Omordning bliver saa meget mere paatrængende, naar vi i en forhaabentlig nær Fremtid kommer bort fra alle de Foranstaltninger, som vi har været nødtre til at træffe for at regulere Priserne paa de Livsfornødenheder, som Befolkningen ikke selv har været i Stand til at skaffe sig, og atter træder ind i nogenlunde ordinære Forhold. De Forhold, vi er blevet tvunget ind i, maa nødvendigvis være uholdbare i det lange Løb. Vi maa bort fra dette Understøttelsessystem, men samtidig maa vi gøre os klart, at det kan umuligt ske, uden at Lønnen forhøjes betydeligt, saaledes at Folk ved deres Arbejde er i Stand til at tjene saa meget, at de kan forsørge sig selv og deres Familie. Vi kan ikke blive ved at fortsætte med, at alle disse humane Understøttelseskasser skal betale omtrent Halvdelen af Arbejdslønnen. De, der nyder godt af disse Mænds og Kvinders Arbejde, maa ogsaa betale den Løn, der behøves, for at disse kan leve. Samfundet bør kun have Understøttelsesforpligtelse overfor de gamle, de syge, de aandssvage og umyndige. Det bør være ethvert Menneskes Pligt at forsørge sig selv og sin Familie; men Samfundet maa da sørge for, at det bliver ordnet saaledes, at det kan lade sig gøre. Det kan ikke nytte noget at stille andre Fordringer end dem, der kan opfyldes.

Vi maa ind paa en radikal Forandring af hele dette Forhold. Samfundet som Helhed maa betragtes som den fælles Forsørger I